

AMR

circular 169

AMICS DE L'ART ROMÀNIC

Filial de l'Institut d'Estudis Catalans

gener 1998

Institut d'Estudis Catalans

—

Carme, 45-47

—

08001 Barcelona

EDITORIAL

S'han iniciat les obres prèvies —enderroc— per poder començar la construcció del nou edifici per instal·lar-hi el Museu Episcopal de Vic. Aquesta construcció ha generat tota mena de polèmiques entre els defensors i detractors del projecte que comporta el seu arranjament. Calia endegar una reforma a fons del muntatge i instal·lació de l'exposició permanent. Potser en aquesta discussió hi ha dues causes: una manca d'informació de la tasca a fer i una certa nostàlgia del passat. Allò que s'ha de fer és oblidar la tasca feta, amb un projecte museístic realitzat fa una cinquantena d'anys, en moments difícils i amb una extraordinària mancança de mitjans materials; solament la voluntat i el coratge del doctor Eduard Junyent permeteren assolir i presentar una exposició permanent que honorà la tasca realitzada entre els anys 1941 i 1967.

El col·legi-seminari de Sant Josep, obra de mitjan segle XIX, era un edifici d'una construcció pobre, funcional en el concepte d'ensenyament propi del seu temps. L'edifici havia estat ennoblit amb afegitons d'un cert caire i valor artístic, com era l'emblemàtic pòrtic d'entrada, que aprofitava elements arquitectònics del convent de la Mercè, de Vic. Abandonada la seva activitat i funció de centre d'ensenyament, fou aprofitat per condicionar, a partir de 1941, el Museu Episcopal de Vic. Aquest Museu, des de l'any 1891, havia estat instal·lat en el segon pis del Palau Episcopal i en el sobreclaustre de la catedral.

El Museu Episcopal de Vic, com la majoria de les institucions culturals, ha tingut una història tal volta una mica accidentada, amb l'aprofitament d'espais arquitectònics que no reunien les degudes condicions, molts dels quals eren edificis religiosos de propietat pública des de l'any 1835 i dels quals podríem fer una llarga relació. Hem de fer una defensa de la funció d'acolliment feta per aquests edificis, els quals han permès salvar una part important del nostre patrimoni.

El nou edifici, la tercera instal·lació del Museu, pensem que pot ser reeixida; així, almenys, ho dona a entendre tant arquitectònicament com museística. En un primer moment trobarem a faltar quelcom que ens era familiar; emperò, dintre de cinquanta anys el nou Museu serà una realitat. El passat no serà altra cosa que una "vella" fotografia centenària.